

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.703 van 15 juli 2003
in de zaak A. 138.784/IX-3835.**

In zake : Koen DEPREYTERE,
wonende te KORTRIJK,
Ijzerkaai 40

tegen :

de Politiezone VLAS

DE VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Koen DEPREYTERE op 7 juli 2003 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van "de beslissing genomen door hoofdcommissaris Rino DEFOOR dd. 04.06.2003 en dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht, waarbij verzoeker voorlopig geschorst werd, en de beslissing van het politiecollege van de politiezone VLAS dd. 06.06.2003, schriftelijk ter kennis gebracht op 16.06.2003, waarbij de beslissing van hoofdcommissaris DEFOOR bevestigd werd";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 8 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 juli 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. PEETERS die, loco Advocaat J.-B. PETITAT verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat B. VAN DORPE, die verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur H. COLIN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met de eerste bestreden beslissing van 4 juni 2003 van hoofdcommissaris DEFOOR van de politiezone VLAS verzoeker voor een periode van vier maanden voorlopig werd geschorst met behoud van wedde, omdat "in de huidige stand van zaken en indien de feiten ten gronde worden bewezen zoals aangehaald in de bedoelde nota en in de mate dat ze op dit ogenblik inzake de grond van de feiten bij de verhoren werden bevestigd door minstens één van de betrokkenen, de aanwezigheid van het betrokken personeelslid absoluut onverenigbaar is met het belang van de dienst"; dat met de tweede bestreden beslissing van 6 juni 2003 het politiecollege van de politiezone VLAS de eerste bestreden beslissing heeft bekrachtigd;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de derde voorwaarde betreft, dat verzoeker het volgende betoogt :

“§4. Ontvankelijkheid van het schorsingsberoep wat het ernstig nadeel en de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft

Verzoeker meent dat de hierboven en de nog volgende gegevens afdoende aangetoond zijn om de schorsing van de bestreden beslissingen te rechtvaardigen.

Zoals nog zal worden aangetoond meent verzoeker dat het politiecollege de schorsing heeft afgewend van haar doel teneinde een algemene politiek van 'propere handen' te kunnen hanteren, waarbij dan de betrokken politie-inspecteur 'geslachtofferd' wordt in het algemeen belang.

De gronden die tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen dienen te leiden zijn manifest aanwezig en brengen ontegenzegglijk een ernstig te herstellen nadeel van de toestand van verzoeker met zich mee.

In de reeds bestaande wedijver ten aanzien van de politiezone GAVERS ten aanzien van de politiezone VLAS, waarvan verzoeker deel uitmaakt, betekent een schorsing reeds het vaststaan van de feiten waarbij verzoeker reeds als schuldige wordt gebrandmerkt.

Dit komt des te erger over nu dit een smet op het blazoen van verzoeker betekent, die na een lange schorsing opnieuw in dienst zou moeten treden, waarbij dan reeds een bepaald imago geschetst werd van verzoeker en waarbij zijn geloofwaardigheid, professionaliteit en gezag in vraag zouden worden gesteld.

Bovendien komt de bestreden beslissing des te erger en prangender over nu er geen enkele aanleiding was om aan te nemen dat de belangen van de dienst werden geschaad, wel integendeel.

Zoals verder nog zal worden aangetoond werd verzoeker recent opgeroepen door de commissaris (via een bericht op het GSM-toestel) om zich aan te bieden op de dienst teneinde een aantal openstaande processen-verbaal af te werken.

Hieruit kan duidelijk worden afgeleid dat verzoeker voor de goede werking van de dienst nodig is en er geen enkele indicatie bestaat om hem tijdelijk de dienst te ontfemen teneinde de openstaande processen-verbaal af te werken.

Dit betekent ontegensprekelijk dat in concreto en op het terrein er helemaal geen sprake is van een schending van het belang van de dienst door de aanwezigheid van verzoeker, wel integendeel het feit dat men verzoeker terugroept in dienst, weliswaar niet schriftelijk, maar dan toch telefonisch door de commissaris opgeroepen - waarbij alle uitgaande telefonische gesprekken geregistreerd worden in de centrale - bewijst dat de aanwezigheid van verzoeker in de dienst absoluut geen nadeel kan berokkenen.

De schorsing van verzoeker is dan ook meer dan disproportioneel en zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen voor verzoeker, doch ook voor de dienst in de politiezone VLAS, die in enkele maanden tijd geconfronteerd werd met twee zelfmoorden, een poging tot zelfmoord, een collocatie, een nijpend tekort aan inspecteurs van politie, achterstand in het afwerken van de processen-verbaal, vakanties, waarbij de aanwezigheid van verzoeker het belang niet schaadt, integendeel broodnodig is, waarbij verzoeker een uitstekende staat van dienst heeft.

De beweerde en ten laste gelegde feiten in hoofde van verzoeker dienen bovendien sterk gerelativeerd te worden.

De onmiddellijke schorsing van verzoeker betekent eveneens dat hem alle toegang tot de lokalen werd ontnomen wat meteen elke kans tot het vergaren van bewijzen, getuigenverklaringen, documenten die de staat van dienst van verzoeker, zijn functionering en meer bepaald ook het al dan niet aanwezig zijn van gronden in zijn hoofde waardoor effectief door zijn aanwezigheid het belang van de dienst geschaad zou kunnen worden, ontnemt.

Bovendien is het moreel oordeel dat een dergelijke schorsing individueel, ten aanzien van collega's van dezelfde politiezone, doch ook andere collega's, familiaal en ook algemeen maatschappelijk - er mag niet vergeten worden dat een politie-inspecteur ook een sociaal-maatschappelijke rol vervult en ook als dusdanig wordt aangemerkt - een onmiddellijke en nefaste invloed heeft op verzoeker die door het eventueel klasseren van de zaak lastens verzoeker het ernstig nadeel moeilijk tot niet meer kan herstellen.

Een schorsing kan immers bezwaarlijk ongedaan gemaakt worden en de ontstane schade, zoals hoger beschreven, door de schorsing, zelfs als verzoeker in een later stadium zou worden gerehabiliteerd door de overheid, kan niet meer hersteld worden.

(...)”;

2.2. Overwegende dat, om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een akte te kunnen bevelen, er cumulatief aan drie grondvoorwaarden moet zijn voldaan, namelijk het voorhanden zijn van uiterst dringende noodzakelijkheid, het aanvoeren van een ernstig middel dat tot de vernietiging van de aangevochten akte kan leiden en het berokkenen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte; dat het in casu gaat om drie onderscheiden voorwaarden; dat verzoeker dan

ook niet nuttig kan verwijzen naar het “manifeste aanwezig zijn van de gronden die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen dienen te leiden”, ter adstructie van het aangevoerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

Overwegende dat het door verzoeker ingeroepen nadeel persoonlijk moet zijn; dat hij zich dan ook niet kan beogen op het nadeel dat de dienst in de politiezone VLAS ingevolge de bestreden beslissingen zou ondergaan;

Overwegende dat verzoeker ten onrechte doet gelden dat zijn schorsing “reeds het vaststaan van de feiten betekent waarbij hij reeds als schuldige wordt gebrandmerkt” en dat zulks “een smet op zijn blazoen betekent” bij zijn terugkeer, ook na een eventuele vernietiging; dat, immers, met de eerste bestreden beslissing, bekrachtigd door de tweede bestreden beslissing, aan verzoeker een maatregel werd opgelegd bedoeld bij artikel 59 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, dat luidt als volgt :

“Onverminderd andere ordemaatregelen bepaald door de minister van Binnenlandse Zaken die onder meer ter gelegenheid van een tuchtvordering kunnen getroffen worden, kan de burgemeester of, naar gelang van het geval, het politiecollege, het personeelslid van de lokale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig schorsen”;

dat naar luid van artikel 61 van voornoemde wet, een dergelijke voorlopige schorsing in beginsel wordt uitgesproken voor ten hoogste vier maanden, en dat naar luid van artikel 63 van dezelfde wet, in geval van dringende noodzakelijkheid, de gewone tuchtverheid de beslissing van voorlopige schorsing kan nemen, de betrokkene na de uitspraak onverwijld wordt gehoord en die beslissing na tien dagen verval, tenzij zij, zoals in casu, binnen die termijn wordt bekrachtigd; dat, prima facie, het opleggen van een dergelijke maatregel, zijnde een tijdelijke ordemaatregel in het belang van de dienst waardoor een statutair personeelslid, in afwachting van het resultaat van een tuchtrechtelijk en/of strafrechtelijk onderzoek, voorlopig uit de dienst wordt verwijderd, geen tuchtmaatregel uitmaakt, vermits er bij het opleggen van een dergelijke maatregel geen uitspraak wordt gedaan over de schuld of over de tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid van de betrokkene; dat zulks ook blijkt uit de eerste bestreden beslissing waarin wordt overwogen dat “in de huidige stand van zaken en indien de feiten ten gronde worden bewezen (...), de aanwezigheid van het betrokken personeelslid absoluut onverenigbaar (is) met het belang van de dienst”;

dat de door verzoeker geïnsinueerde mogelijkheid dat de opgelegde maatregel op collegiaal, familiaal en algemeen maatschappelijk vlak zou beschouwd worden als een bewijs van schuld in zijnen hoofde dan ook niet voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen zelf; dat, bovendien, in de mate dat verzoeker door zijn preventieve schorsing toch een moreel nadeel zou ondergaan, dit nadeel zal worden hersteld bij het eventueel later tussen te komen vernietigingsarrest;

Overwegende dat verzoeker ook nog doet gelden dat ingevolge de opgelegde maatregel hem elke toegang tot de lokalen werd ontnomen, wat hem meteen elke kans ontnemt “tot het vergaren van bewijzen, getuigenverklaringen, documenten die de staat van dienst van verzoeker, zijn functionering en meer bepaald ook het al dan niet aanwezig zijn van gronden in zijnen hoofde waardoor effectief door zijn aanwezigheid het belang van de dienst geschaad zou kunnen worden”; dat verzoeker niet verduidelijkt waarom de toegang tot de lokalen noodzakelijk zou zijn om de bewijzen, getuigenverklaringen en documenten over zijn staat van dienst en zijn functionering te verzamelen; dat, redelijkerwijze, er nog andere mogelijkheden openstaan om die stukken en verklaringen in het bezit te krijgen;

Overwegende, tenslotte, dat verzoeker, om de schorsing van de bestreden beslissingen te rechtvaardigen, nog verwijst naar de gegevens “hierboven”; dat binnen het raam van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid het niet aan de Raad van State is te gaan uitzoeken welke van de gegevens “hierboven”, die verscheidene pagina's beslaan, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhouden;

Overwegende dat derhalve niet is voldaan aan de derde krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gestelde voorwaarde; dat deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien juli tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.